

koncertní sezona
2025/26

SEVEROČESKÁ FILHARMONIE TEPLICE
uvádí 7. abonentní koncert
symfonického cyklu B

Pavel Šporcl
housle

**SEVEROČESKÁ FILHARMONIE
TEPLICE**

Petr Vronský
dirigent

14. května 2026 v 19:00 hodin
Dům kultury Teplice

Jaroslav Kříčka patřil k nejlepším žákům skladatele Vítězslava Nováka. Narodil se v typicky kantorské rodině venkovského učitele, což později popisuje v písňovém cyklu Památník ze staré školy. Část dětství prožil u své babičky na moravském Horácku. Odtud pochází název jeho dříve velmi populárního Bábinčina maršovského valčíku. Po absolvování Pražské konzervatoře a ročním studiu v Berlíně odjel, uchvácen divadlem Stanislavského, do Ruska jako učitel na carském hudebním učilišti v Jekatěrinoslavi. Působil zde tři roky. Propagoval českou hudbu, ale také sám z ruské hudby a poezie přijal významné podněty k vlastní tvorbě. Stal se překladatelem a propagátorem ruské vokální hudby v Čechách, psal o ruských hudebních klasicích v pražské Hudební revue a naopak. Po návratu do Prahy ještě před vypuknutím první světové války se uplatňoval v českém hudebním životě jako sbormistr Pražského Hlaholu a Filharmonického sboru při České filharmonii, kde nastudoval četná oratorní a kantátová díla. Zároveň vyučoval na konzervatoři. Závěr života strávil v tichém prostředí podhorské krajiny v Červených Dvorcích u Sušice na Sumavě. Formální i výrazový rozsah Kříčkova díla je neobyčejně široký („od pašijí k operetě“ podle vlastního skladatelova výroku). Jako dirigent byl Kříčka přesvědčeným ctitelem a propagátorem J. S. Bacha, jehož některé kantáty provedl u nás poprvé. Celoživotně se věnoval tvorbě pro děti. V obdivu pro ruskou hudbu se podobal Janáčkoví, skladatelsky ovšem zůstal věrný stylu svých velkých vzorů V. Novákoví a J. B. Foerstrovi.

Zhruba šestiminutovou drobnou skladbu **Nostalgie** zkomponoval Kříčka během svých studií v Berlíně v roce 1905. Zrcadlí se v ní vzpomínka na nedávný odchod přítele i léta strávená v Olo-mouci, kam se později již jako uznávaný skladatel a profesor Pražské konzervatoře vracel. Lyrické intermezzo pro smyčcový orchestr a harfu věnoval autor Radiojournalu, tj. moravskému rozhlasu, který skladbu při svém nedávném významném výročí v novém nastudování opět slavnostně uváděl.

Jméno velkého českého houslisty a později i skladatele **Jana Kubelíka** se ve své době stalo doslova národním symbolem. Patřil k předním reprezentantům naší hudební kultury v celém světě. Jeho cesta k hudbě byla bez překážek. Vyrůstal v prostředí prosyceném hudbou. Na konzervatoř byl přijat ve dvanácti letech Otakarem Ševčíkem dříve, než to dovoloval řád školy. Jeho profesor na něm aplikoval svou novou metodu a během šesti let se z Kubelíka stal dokonalý umělec. Díky charisma-tickému projevu byl často srovnáván s Paganinim. Po prvních koncertech ve Vídni o něm hudební kritikové psali, že by ho ve středověku „upálili jako čaroděje“. Ve svých dvaadvaceti letech byl považován za schopnějšího houslistu než jeho kolegové, např. Fritz Kreisler, Pablo de Sarasate, Joseph Joachim či František Ondříček. Vládl brilantní technikou, vzdušnosti a lehkosti výrazu dosahoval vahou silně napjatého smyčce. V USA absolvoval 78 koncertů. Jeho vánoční koncert na náměstí v San Franciscu poslouchalo 100 tisíc posluchačů. Z honorářů si koupil zámek Býchory u Kolína, kde žil se svou manželkou, hraběnkou Mariannou Czáky-Széllovou. Měli spolu osm dětí. Ameriku navštívil Kubelík desetkrát. Skvělých úspěchů však dosáhl i v Argentině, Uruguayi, Chile a Brazílii. Hrál několikrát i v Austrálii, na Novém Zélandu absolvoval 40 koncertů, koncertoval v Turecku, Palestině, Indii, Číně, Japonsku, na Filipínách, Cejlonu (Srí Lance), hrál ve všech státech severní Afriky atd. Později, v roce 1928, jako první český umělec vůbec, koncertoval i v sovětském Rusku. Vlastnil několik sídel. Po zakoupení poslední rezidence, vodního hradu Rotenturm v Burgenlandu v roce 1930, však přišel o veškerý majetek. Znovu bojoval o přízeň světa, ale doba romantického uctívání virtuosů už byla pryč. Domů se vrátil natrvalo v roce 1938 a ke svým šedesátinám v roce 1940 uspořádal cyklus 10 jubilejních koncertů, na nichž za doprovodu České filharmonie i klavíristy Alfréda Holečka provedl základní díla svého repertoáru. Byl to počín, který se stal uměleckou korunou celoživotní kariéry a který zůstane navždy zapsán v dějinách houslového umění. 11. května 1940 měl koncert v sále sokolovny v Neveklově, v milovaném kraji svých předků. Bylo to jeho poslední veřejné vystoupení. Zemřel v Praze na rakovinu, kterou operace již neodstranila. Celý život neúnavně propagoval českou hudbu a pomáhal českým umělcům, a to nejen vahou své autority. Značné příjmy mu dovolovaly poskytovat i finanční pomoc tělesům, mezi něž patřila Česká filharmonie, kterou podporoval zprvu jako veřejný, později jako skrytý mecenáš. V jejich začátcích ji vytáhl z krize tím, že ji na vlastní

náklady zaměstnal jako doprovodný orchestr na svém anglickém turné, i když na tuto akci posléze vydělal dva roky. Svým postojem se stal Kubelík vzorem dalším generacím českých hudebních umělců.

Po novodobé světové premiéře prvního koncertu C dur se Pavel Šporcl tentokrát ponořil do interpretace **Koncertu č. 4 B dur**. Jak Kubelík zkomponoval celkem šest houslových koncertů. Jeho koncertní činnost po roce 1915 výrazně utlumila sordina první světové války. V koncertním kalendáři z roku 1916 má prakticky samá bílá místa, jedinou významnou událostí je soukromá premiéra jeho prvního houslového koncertu v Praze 19. prosince. O co méně během války Kubelík hrál, o to více komponoval. Skladbu vystudoval na Pražské konzervatoři, nyní se však této činnosti začal věnovat naprosto cílevědomě a s velkým zaujetím. Motivovala jej zejména oficiální vídeňská premiéra prvního koncertu v sále Musikvereinu a veřejné pražské uvedení ve Smetanově síni s orchestrem Národního divadla. Záhy zkomponoval další skladby. Oba následující koncerty, druhý a třetí, měly společnou premiéru ve Smetanově síni v Praze až po válce 14. listopadu 1919 s Českou filharmonii. Kritika z Hudební revue píše, že v Kubelíkových skladbách nachází jistou příbuznost s koncerty Wieniawského, zmiňuje gounodovskou sladkost, vábnost a jakýsi exotismus druhého koncertu D dur, stejně tak ráznou a skvělou brilanci třetího koncertu E dur. Přesně o měsíc později, 14. prosince roku 1919, zemřel ve dvou letech skladatelův syn Jan Gracián. Tento den považoval Jan Kubelík za nejbolestnější ve svém životě. Smutek a snad i určité vyrovnání vtělil do následně komponovaného koncertu B dur. Senzitivní hudba, po počátečním důstojném a bezpečném vykročení, záhy začne odrážet narůstající nervozitu, napjaté očekávání, obavy i konečný úder osudu. Ten je ve zlomovém okamžiku vyjádřen zcela programově v harmonii i přiléhavé nástrojové instrumentaci. Velmi působivá je druhá věta, plná melancholie i závěrečného zklidnění, třetí věta naproti tomu přináší virtuózní lesk. Její zemitý folklorní ráz nepostrádá ani oblíbené orientální prvky. Koncert byl premiérován 7. ledna roku 1923 ve Smetanově síni opět s Českou filharmonii. Kubelík hrál svůj čtvrtý koncert velmi často po celou další sólovou dráhu, s klavírem na recitálech a také s orchestrem na jednom z jubilejních koncertů ke svým šedesátinám. Po smrti autora upadl koncert v zapomnění společně s ostatními skladbami. Zájem o něj vzrostl opět v 90. letech minulého století. Mezi Kubelíkovými díly je považován za obsa-hově nejzávažnější a má největší šanci natrvalo zakotvit v základním koncertním repertoáru.

Pavla Šporcla Kubelíkův Houslový koncert č. 4 zaujal především svou inspirací Edwardem Elgarem a velkou, téměř filmovou melodičností, která se nejvýrazněji projevuje v první větě: „Je to hudba širokého dechu, upřímného citu a romantické krásy. Druhá věta má pro mě zcela výjimečné místo. Vznikla po tragické události a nese v sobě hluboký smutek, ale i zvláštní krásu a vnitřní světlo. Považuji ji za jednu z nejkrásnějších pomalých vět, jaké znám, nejen v Kubelíkově tvorbě, ale v houslové literatuře vůbec. Po nastudování Kubelíkova Houslového koncertu č. 1 jsem cítil, že se k jeho hudbě chci vrátit. Houslový koncert č. 4 mě přitahoval i tím, že jej hrával sám Jan Kubelík, a jde o dílo, které si zaslouží znovu zaznít na koncertním pódiu. Do budoucna bych se rád věnoval také jeho Houslovému koncertu č. 2, který měl své místo i na světových pódiích. Je pro mě důležité oživit českou houslovou historii a připomínat tvorbu českých houslistů. I proto jsem se tentokrát rozhodl nastudovat právě Kubelíkův Houslový koncert č. 4, jako návrat k hudbě, která by neměla zůstat jen v archivech.“

Není mnoho tvůrčích zjevů, dosahujících myšlenkové velikosti **Ludwiga van Beethovena**. Jako malý byl ambiciózním otcem k hudbě tvrdě nucen, než z něj vyrostl uznávaný hudebník. Otec rozpoznal talent velmi záhy a sousedé vzpomínali na doby, kdy malý chlapec plakal nad klavírem, zatímco se nad ním otec výhrůžně skláněl. Během svého šestapadesát let trvajícího života vytvořil Beethoven nespočet děl, jejichž melodie jsou dodnes legendární. Čteme-li literaturu, která nám jeho gigantický zjev přibližuje, znovu si uvědomujeme, za jakých vnitřních procesů a protikladů se Beethovenovo dílo rodilo. Umělec, jehož nitro přímo vřelo city, jenž podle výroku současníka

„nemohl žít bez nějaké vášně“, nedošel naplnění svých ideálů v nějaké běžné, lidsky představitelné podobě. Jeho osobní život byl spíše snůškou nepohody, ale i tragédií. Ani u žen neměl příliš štěstí. Hudebník, jenž v osmadvaceti letech téměř ohluchne, jenž se ve svých dvaatřiceti nalézá v takovém zdravotním stavu, že je připraven zemřít, prožil jistě tolik, že je tím víc obdivuhodná jeho vůle bojovat s osudem a prostředností v životě i umění za každou cenu. Ludwig van Beethoven během svého života rozvinul klasicistní slohové a formové prostředky do vlastního hudebního stylu, jímž otevřel dveře nové hudební epoše – romantismu. Dospěl k novým strukturám a formám, záměrně rušil zavedené hudební konvence. Pracoval s ostrými kontrasty melodiky, rytmiky i dynamiky, a přesto jeho skladby vytváří vyvážený celek.

Symfonii č. 7 A dur, op. 92 začal Ludwig van Beethoven komponovat v roce 1811 během léčby v teplických lázních. Skladatelův život byl v této době již poznamenán bolestivou chorobou způsobující zhoršující se nedoslýchavost. Napoleon zrovna plánoval své tažení proti Rusku a zdá se, že dílo je po Symfonii č. 3 Eroica další z Beethovenových hudebních konfrontací s Napoleonem, tentokrát však již v kontextu evropských bojů za osvobození od nadvlády fanatického dobyvatele. Premiéra proběhla pod vedením samotného Beethovena 8. prosince 1813 ve Vídni na charitativním koncertu pro vojáky raněné v bitvě u Hanau, v níž rakouští a němečtí vojáci přispěli k Napoleonově ústupu zpět do Francie. Ve vlastenecké atmosféře byla symfonie kritikou i publikem vše přijata. Dobový reportér v Allgemeine Zeitung píše, že tak vášnivé výbuchy nadšení v sále ještě nezažil. Hudební novinkou byla zejména druhá věta, v níž obvyklý pomalý mód nahrazuje Allegretto s motivem ostinálně pochodujících spodních nástrojů. Tato část se stala tak populární, že ji publikum požadovalo opakovat celou jako přídavek a těší se popularitě dodnes. Můžeme ji zaslechnout v mnohých filmech, mezi nimi např. Králova řeč nebo X-men. Beethoven věnoval kromě jiných děl i tuto skladbu svému mecenáši, hraběti a bankéři Moritzovi von Fries. Významný sběratel umění finančně podporoval i další autory, zejména Franze Schuberta a Josepha Haydna a organizoval významné kulturní akce, nicméně průběh napoleonských válek jej dovedl k bankrotu. V roce 2018 byla objevena dosud neznámá kopie partitury sedmé symfonie s rukopisným věnováním na titulní straně: „Mé velmi vážené přítelkyni Antonii Brentano od Beethovena“. Oba si byli v letech, kdy dílo vzniklo, velice blízcí. Mnoho badatelů vidí Antonii, ve své době důležitou postavu diplomatických a uměleckých kruhů, jako adresáta slavného dopisu „Mé nesmrtelné milované“, který skladatel v červenci 1812 sepsal v Teplicích.

Navzdory světovému renomé a brilantní technice hry je **Pavel Šporcl** úplně „normální“ člověk. Rád si povídá a setkává se se svými fanoušky, na svém facebooku s nimi čile komunikuje. Má rád dobré víno, sushi, také velmi rád peče, třeba chleba a velikonoční mazance. A s pocitem dobře odvedené práce si čas od času dopřeje kvalitní doutník. Je vnímán jako velmi výrazná a silná umělecká osobnost. Světově uznávaný kritik a historik Henry Roth ho zařadil jako jediného z českých houslistů mladé generace do své knihy Housloví virtuozové – od Paganiniho po 21. století. Po uvedení Dvořákovy houslové koncertu s Českou filharmonií v pražském Rudolfinu v sezóně 2001/2002 nazvali kritikové Pavla Šporcla talentem, který se rodí možná jednou za sto let. Posluchači měli možnost houslistu slyšet v takových hudebních síních, jako je Suntory Hall v Tokiu, Alte Oper ve Frankfurtu, Walt Disney Hall v Los Angeles či v Čajkovského sále v Moskvě. V únoru 2016 s velkým úspěchem debutoval v proslulé Carnegie Hall v New Yorku. Několikrát též vyprodal legendární pražskou Lucernu. Vystoupil na nejvýznamnějších světových hudebních festivalech (Salzburger Festspiele, Pražské jaro, Schleswig-Holstein Musik Festival, Festival Radio France, Brucknerfest, Festival international de Colmar). Spolupracoval s renomovanými světovými orchestry (Česká filharmonie, Tokyo Metropolitan Symphony Orchestra, Orchestre National de France, Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, Orchestre de Paris, Symfonický orchestr hl. města Prahy FOK, Pražská komorní filharmonie a ve všech regionálních orchestry), pod taktovkou špičkových dirigentů (V. Ashkenazy, L. Pešek, J. Bělohávek, V. Fedosejev, Y. P. Tortelier, A. Nelsons, R. Minczuk, J. J. Kantorow, J. Axelrod). Vystupoval s neméně slavnými umělci: J. Suk, S. Mintz, N. Lugansky, M. Esfahani, M. Rysanov, P. Gallois, V. Larderet,

J. Boušková, J. Bárta. Na koncertních pódii navázal spolupráci i s dalšími umělci z jiných hudebních žánrů: s K. Gottem, E. Pilarovou, L. Filipovou, V. Dykem, E. Farnou, kapelami Kryštof, Čechomor, Olympic, Chinaski, Tokhi & Groove Army či Hradišťan. Rozsáhlý repertoár předního českého houslisty zahrnuje přes 40 houslových koncertů, nespočet sonát, komorních a virtuózních děl. Kromě akcentu na české skladatele a základní repertoár se zaměřuje též na soudobou hudbu. Vedle stěžejního repertoáru klasické hudby se věnuje i jiným hudebním žánrům, jeho láska k umu cikánských houslových virtuózů vedla k úspěšným albům Gipsy Way a Gipsy Fire. Se svou vlastní cikánskou cimbálovou kapelou Gipsy Way Ensemble odehrál více než 400 koncertů v mnoha zemích světa včetně USA a Číny. V roce 2012 nahrál své první pop-crossoverové album Sporcelain, jehož pražskou premiéru uvedl v netradičních prostorách Terminálu 2 Letiště Václava Havla. Šporcl je neúnavným popularizátorem a propagátorem klasické hudby. Za svou kariéru odehrál desítky koncertů pro školy, které měly mezi mladými lidmi mimořádný ohlas. Od roku 2011 vyučuje na HAMU v Praze, kterou sám absolvoval. Od roku 2017 vysílá Česká televize pořad Hudební perličky Pavla Šporcla, v kterém houslový virtuóz představuje klasickou hudbu nejmladší generaci posluchačů. Působí též jako lektor a umělecký ředitel hudebních kurzů pro mládež Ameropa Music. Prostřednictvím svých vystoupení podporuje benefiční projekty nadací a neziskových organizací (Srdce pro děti, Nadace Adra, Kapka naděje, Naše dítě, Běh pro Paraple, Pomozte dětem, oblastní charita Hodonín, Olivova dětská léčebna, sbírka pro Svatovítské varhany, Hospic Anežky České, záchrana záplavami postižených oblastí, benefiční koncerty v době koronaviru). Finančně podporuje česká Paterčata, neziskovou organizaci Post bellum a další. Úzce spolupracuje s Nadačním fondem Českého rozhlasu Světluška, je patronem Centra pěstounských rodin v Hradci Králové, Národního ústavu pro autismus (NAUTIS) pomáhajícímu lidem s autismem, rychnovského Centra Orion, spolku podporujícímu rodiny s handicapem. Velmi důležitou součástí Šporclovy kariéry je jeho mediální aktivita. Pravidelně se objevuje na obrazovkách všech českých celoplošných kanálů. Vystoupil též ve slovenské televizi RTV, v TV Markíza, TV Asahi či ARTE. Rozhlasoví posluchači mohli slyšet Šporclovo umění nejen u nás, ale též ve Slovenskom rozhlasu, v rádiu BBC, Radio France, KUSC Los Angeles a dalších rozhlasových stanicích ve světě. Šporclovy nahrávky budí velký zájem veřejnosti a kritiků. Doposud vydal 16 sólových alb, jejichž prodej přesáhl hranici dvě stě tisíc kusů. Mnohá z nich získala ocenění (Gramophone, The Strad, The Diapason). Poslední album Christmas on the Blue Violin vydané u společnosti Universal Music se umístilo v žebříčku TOP 10 roku 2017 mezi všemi žánry i interprety. Většina titulů získala Zlatou či Platinovou deskou za prodej. Kromě společností Universal Music, Supraphon, Warner a EMI můžeme slyšet Šporclův um na labelech Cedille, Three Fold Record, Arco Diva, Šporcl Arts Agency a další. Pro rok 2021 připravil nové album Paganiniana pro světoznámou německou společnost Hänssler Music s vrcholné virtuózním repertoárem pro sólové housle. V posledních letech se Pavel Šporcl též velmi úspěšně věnuje skladatelské a aranžerské činnosti. Jeho skladby je možné slyšet jak na koncertech, tak albech Sporcelain, My Violin Legends, Gipsy Way, Gipsy Fire, Christmas on the Blue Violin a Kde domov můj. Za skladbu Bohemian nostalgia pro housle a klavír získal v roce 2015 cenu OSA v oblasti klasické hudby. Pro album Christmas on the Blue Violin zkomponoval původní skladbu Modlitba pro housle, symfonický orchestr a dětský sbor. Popová skladba Surprise se umístila v TOP 50 a bodovala v hitparádách tuzemských rádií. Pro podporu národní hrdosti složil Variace pro sólové housle na píseň Kde domov můj. V roce 2020

získal jako první instrumentalista ocenění Zlatá česká dvanáctka za singl Magical 24, který se stal osmým největším hitem této hitparády toho roku. Pavel Šporcl se též intenzivně zabývá historií české houslové školy. Je přímým pokračovatelem tradice nejlepších českých houslistů historie – Ševčík, Kocian, Snítíl, Šporcl. Kromě seminářů na toto téma natočil pro Českou televizi jako průvodce i scénářista šestidílný dokumentární cyklus České houslové legendy. Skladby těchto virtuosů často uvádí na svých recitálech. Jeho umění i osobnost uznává široká veřejnost i odborní kritici. V roce 2014 byl jmenován velvyslancem dobré vůle pro Rok výměny mezi zeměmi Visegrádské skupiny a Japonskem. V roce 2015 se stal vítězem celorepublikové ankety Českého rozhlasu Šarmantní osobnost roku a obdržel státní vyznamenání Za zásluhy o stát. Za nezapomenutelný přínos a laskavou službu světu v oblasti kultury byl v roce 2018 též vyznamenán cenou Sri Chimnoy Torch Bearer Award. Tu převzal společně se známým hollywoodským hercem Richardem Kindem v New Yorku před budovou OSN. Za svoji morálně-etickou činnost byl s převzetím ceny označen světovým humanistou. Kromě jeho umu proslavil Šporcla též otevřený přístup ke klasické hudbě, jímž chce nalákat posluchače všech generací. Své publikum navíc zaujal svým často velmi neformálním vystupováním a oblékáním, kterým se snažil obecnstvu co nejvíce přiblížit – několik let vystupoval se stylizovaným, „pirátským“ šátkem na hlavě a v džínách. Pavel Šporcl je rodák z Českých Budějovic. Studia na konzervatoři a na HAMU absolvoval u profesora Václava Snítíla. Mezitím pokračoval studiem houslové hry v USA na prestižních školách (Juilliard School, Brooklyn College, SMU Dallas) a u předních pedagogů (D. DeLay, I. Perlman, M. Kawasaki, E. Schmieder). Od roku 2011 vyučuje hru na housle na hudební fakultě AMU v Praze. Pavel Šporcl je patronem Kocianovy houslové soutěže a festivalu Hudba Znojmo. Od roku 2016 je uměleckým ředitelem hudebního festivalu Kocianovo Ústí a od roku 2021 uměleckým ředitelem letní akademie Ameropa Music. Je též ředitelem a jednatelem agentury ŠPORCL ARTS Agency, která zastupuje české i zahraniční umělce. Její moto je „Když hvězdy září“. V roce 2021 se stal ambasadorem české kultury v projektu České centrály cestovního ruchu společně s Placidem Domingem a Danem Brownem. Šporcl hraje na unikátní modré housle pro 21. století od nejlepšího současného houslaře Jana Špidlena, které si nechal postavit v roce 2005. Používá smyčce z dílny Petra Auředníka a struny Warchal. Pavel Šporcl miluje svou rodinu. S manželkou herečkou Bárou Šporclovou Kodetovou vychovává tři dcery.

Petr Vronský, původně úspěšný houslista, laureát soutěže Beethovenův Hradec v roce 1964, začal svou dirigentskou dráhu v roce 1971 v plzeňské opeře. Odtud přešel v roce 1974 do Ústí nad Labem jako šéf operního souboru. Pro jeho umělecký rozvoj byly důležité úspěchy v dirigentských soutěžích v Olomouci (1970), Besançonu (1971) a v Berlíně v soutěži H. von Karajana (1973). V roce 1978 se stal dirigentem a v letech 1983–1991 šéfdirigentem Státní filharmonie Brno, s níž hostoval v mnoha zemích Evropy a v Japonsku. V letech 2002–2005 zastával pozici šéfdirigenta Janáčkovy filharmonie Ostrava, s níž absolvoval rovněž řadu zahraničních turné (Japonsko Španělsko, Rakousko, SRN, Polsko atd.). Od roku 2005 byl 13 sezón šéfdirigentem Moravské filharmonie Olomouc a působil jako docent oboru dirigování na Hudební fakultě pražské AMU. Pravidelně vede přední světové orchestry, například Antverpský královský filharmonický orchestr, Berlínské symfoniky, Devlet Senfoni Orchestrası Istanbul, Metropolitan Orchestra Tokyo, Jeruzalem Symphony Orchestra, Filharmonický orchestr Rio de Janeiro, Mnichovský rozhlasový orchestr, Petrohradský filharmonický orchestr atd. Spolupracuje také s Českou filharmonií, Symfonickým orchestrem hl. města Prahy FOK, Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu, PKF – Prague Philharmonia a s operními scénami doma (Národní divadlo Praha, Státní opera Praha, Janáčkova opera Brno, Divadlo J. K. Tyla Plzeň) i v zahraničí (Kammeroper Wien, Dance Theatre Haag). Jeho repertoár zahrnuje přes 200 klasických, moderních, operních a symfonických děl. Je považován za všestranného dirigenta širokého záběru s mimořádným temperamentem a citem pro interpretaci. V roce 2016 obdržel Krajskou cenu olomouckého kraje. Od koncertní sezóny 2018–2019 působí na postu šéfdirigenta Severočeské filharmonie Teplice.

PROGRAM:

Jaroslav Křička (1882–1969)

Nostalgie, op. 4
Andante lugubre
Allegro deciso
Allegro molto

Jan Kubelík (1880–1940)

Koncert pro housle a orchestr č. 4 B dur, op. 4

Allegro
Andantino / Ballada
Allegro / Finale

Přestávka

Ludwig van Beethoven (1770–1827)

Symfonie č. 7 A dur, op. 92
Poco sostenuto – Vivace
Andante un poco allegretto
Presto – Assai meno presto
Allegro con brio

Severočeská / North Czech
filharmonie / Philharmonic
Teplice since 1838

Záštitu převzali:
ministr kultury Oto Klempiř, primátor statutárního města Teplice Bc. Jiří Štábl
a hejtmán Ústeckého kraje Mgr. Richard Brabec

61. HUDEBNÍ FESTIVAL LUDWIGA VAN BEETHOVENA 2026

SYMFONICKÝ KONCERT

TEPLICE čtvrtek 11. 6. 2026 v 19:00 hodin
Koncertní sál Domu kultury

Program:

Giuseppe Verdi Requiem, op. 48

Účinkují:

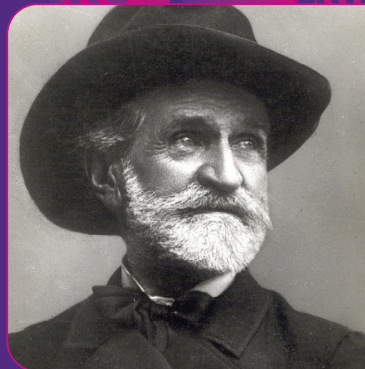
Sophie Gordeladze | soprán

Regine Jurda | alt

Benedikt Heggemann | tenor

Raphael Sigling | bas

Münchener Brahms Chor
Severočeská filharmonie Teplice
dirigent | **Andreas Schlegel**

Česko-německý
fond budoucnosti

Deutsch-Tschechischer
Zukunftsfonds

Plné vstupné: 300 Kč

Abonentí Severočeské filharmonie Teplice, hosté Lázní Teplice, studenti, senioři, držitelé průkazu ZTP a děti mohou po předložení abonentky SČF Teplice, lázeňského průkazu, studentského dokladu nebo průkazu ZTP uplatnit 50% slevu.

Prodej vstupenek: Pokladna Domu kultury Teplice | Online rezervace: www.dkteplice.cz, www.ticketportal.cz, www.beethovenfestival.cz

Oficiální partneré festivalu

Festival podporují

Předprodej a rezervace vstupenek

Festivalové koncerty v Teplicích:
Pokladna Domu kultury Teplice
pondělí-pátek 9:00-20:00 hodin
sobota-neděle 12:30-20:00 hodin
telefon: 477 925 940 | e-mail: pokladna@dkteplice.cz
online rezervace:
www.dkteplice.cz, www.ticketportal.cz, www.beethovenfestival.cz

Festivalové koncerty mimo Teplice:
online rezervace:
telefon: 778 888 013 | e-mail: sevf@filharmonie@seznam.cz
prodej vstupenek:
hodinu před začátkem koncertu v místě jeho konání